

ווינדהם לואיס

מתוך המניפסטים הוורטיציסטים

(כתב העת BLAST, גיליון מס' 1, 20.6.1914)

תחי מערבולת האמנות האדירה שפרצה בליבה של עיירה זו!

אנו דוגלים במציאות של ההווה – לא בעתיד הסנטימנטאלי, או בעבר הכלומאי.

אנו מבקשים להניח את הטבע והאדם לנפשם.

איננו מבקשים לאנוס אנשים לענוד טלאים פוטוריסטים, או לדחוק בהם ללבוש מכנסיים בצבע ורוד וכחול-שמיים.

אנו לא הנשים או החייטים שלהם.

הדרך היחידה שבה יכולה האנושות לעזור לאמנים היא להיותו עצמאית ולפעול ללא מודעות.

אנו זקוקים לחוסר המודעות של האנושות – טיפשותה, בהמיותה וחלומותיה.

איננו מאמינים בכל יכולת להגיע לשלמות, מלבד ביכולתנו אנו.

יופי פנימי מצוי בפרשן והרואה, לא באובייקט או בתוכן.

איננו מבקשים לשנות את חזותו של העולם, משום שאיננו נטורליסטים, אימפרסיוניסטים, או פוטוריסטים (גלגולו האחרון של האימפרסיוניזם), ואיננו תלויים בחזותו של העולם עבור האמנות שלנו.

כל רצוננו הוא שהעולם יחיה, ולחוש את האנרגיה הגולמית שלו זורמת דרכנו.

ניתן לומר כי אמנים גדולים באנגליה הם לעולם מהפכנים, ממש כשם שבצרפת לכל אמן משובח היה עורק מסורתי איתן.

Blast מבקש לשמש שדרה לכל אותם רעיונות תוססים ואלימים שלא יכולים היו להגיע לציבור בכל דרך אחרת.

Blast יהיה פופולארי, באופן מהותי. הוא לא יפנה למעמד מסוים, כי אם לאינסטינקטים היסודיים והפופולאריים שבכל מעמד ותואר, **לאינדיבידואל**. ברגע בו אדם מרגיש או מבין את עצמו כאמן, הוא חדל להשתייך למיליה או לזמן כלשהו. Blast נוצר עבור אותו אמן יסודי, על זמני, הקיים בכל אחד.

האיש ברחוב והג'נטלמן זוכים להתעלמות שווה. אמנות פופולארית אין פרושה אמנותם של האנשים העניים, כפי שנוטים להניח. פרושה, אמנותם של האינדיבידואלים.

החינוך (חינוך אמנותי והחינוך בכלל) נוטה לחרב את האינסטינקט היצירתי. על כן, שגשגה האמנות דווקא בזמנים בהם החינוך לא היה קיים.

אך אין לזה שום קשר ל"עם".

אין זה אלא מקרה שזהו הזמן המבטיח ביותר עבור האינדיבידואל להופיע.

לגרום לשמנת הקהילה לפשוט את עור חינוכם מעליהם, לחרב את הנימוס, את התקנון, את ההשקפה האקדמית, כלומר המתורבתת, היא המשימה שהצבנו לעצמנו.

איננו מבקשים ליצור אמנות פופולארית באנגליה, לא תחייה של אמנות עממית אבודה, או טיפוח רומנטי של תנאים בלתי-ממשים שכאלו, כי אם ליצור אינדיבידואלים, באשר ימצאו.

נמיר את המלך אם יתאפשר.

מלך וורטיציסט ! למה לא ?

האם סבורים אתם שיש בו, בלויד ג'ורג', מן המערכולת ?

האם נוכל לקוות לאמנות מליידי מונד ?

אנו מתנגדים לההדרת "העם", כשם שאנו מתנגדים להתנשאות. אין זה הכרחי להיות בוהמיין מנודה, להיות מוזנח או עני, יותר משהכרחי להיות עשיר או נאה, כדי להיות אמן. לאמנות אין שום קשר למעיל שאתה לובש. כובע-צילינדר יכול בהחלט לשאת את הסיקסטינית. מגבעת זולה יכולה להסתיר את צלמו של תאפרו.

מכוניתזם (מארינטיזם) משעמם אותנו. איננו מעוניינים להסתובב ולהשמיע רעש וצלצולים על אודות כלי רכב, יותר משאנו מעוניינים לעשות זאת על אודות סכינים ומזלגות, פילים או צינורות גז.

פילים גדולים מאוד. כלי רכב זזים מהר.

וויילד השתפך לפני עשרים שנה על היופי שבמכונות. גיסינג, בהתענגותו הרומנטית על בתי המגורים המודרניים, היה פוטוריסט במובן הזה.

הפוטוריסט הוא תערובת חושית וסנטימנטאלית בין אנין הטעם של 1890 והריאליסט של 1870.

ה"עניים" הם חיות נתעבות! הם ציוריים ומשעשעים רק עבור הסנטימנטליסט או הרומנטיקן!
ה"עשירים" משמימים בלי יוצא מן הכלל, *en tant que riches!*

אנו רוצים את אותם אנשים פשוטים וכבירים המצויים בכל מקום.

Blast מציג אמנות של אינדיבידואלים.

המערבולת שלנו!

.1

המערבולת שלנו אינה מפחדת מן העבר: היא שכחה את קיומו.

המערבולת שלנו מתייחסת לעתיד כסנטימנטאלי ממש כמו העבר.

העתיד מרוחק, כמו העבר, ולפיכך סנטימנטאלי.

את היסוד הפשוט "עבר" יש לשמר כדי שיספוג ויקלוט את המלנכוליה שלנו.

הווה יכול להיות סנטימנטאלי ביותר – בפרט אם מוציאים את היסוד הפשוט "עבר".

המערבולת שלנו אינה עוסקת בפעולה ריאקטיבית בלבד, ואף לא מזהה את ההווה עם תצוגות מנומנות של חיוניות.

המערבולת החדשה צוללת ללב ההווה.

הכימיה של ההווה שונה מזו של העבר. באמצעות כימיה שונה זו, אנו מייצרים הפשטה חיה חדשה.

מערבולת רמברנדט שטפה את הולנד בשיטפון חלומות.

מערבולת טרנר אצה באירופה בגל של אור.

אנו חפצים בעבר ובעתיד לצידנו, העבר כדי לנגב את המלנכוליה שלנו, העתיד כדי לספוג את האופטימיזם המדאיג שלנו.

עם המערבולת שלנו, ההווה הוא הדבר הפעיל היחיד.

החיים הם העבר והעתיד.

ההווה הוא אמנות.

2.

המערבולת שלנו מתעקשת על תאים חסינים למים.

אין הווה - יש עבר ועתיד, ויש אמנות.

"החיים לבדם", או מה שמכונה "מציאות", הם המידה הרביעית, המורכבת מן העבר, העתיד והאמנות.

המערבולת שלנו בזה להווה הטמא הזה ומתעלמת ממנו.

כיוון שהמערבולת שלנו היא בלתי מתפשרת.

העבר והעתיד הן הזונות שהטבע סיפק.
האמנות היא סדרה של בריחות מחזורית מבית הבושת הזה.
הוורטיציסט מצוי בשיא האנרגיה שלו כשהוא דומם.
הוורטיציסט אינו עבד להמולה, כי אם אדונה.
הוורטיציסט אינו מתחנף לחיים.
הוא מודיע לחיים מה מקומם ביקום וורטיציסטי!

.3

ביקום וורטיציסטי איננו מתרגשים ממה שהמצאנו.
לו התרגשנו מכך, היה נראה כאילו המצאנו זאת במקרה
אין זה מקרה.
אין לנו מוסרות,
ישנה אמת אחת, אנחנו, וכל הרשות נתונה.
אך איננו טמפלרים.
אנו גאים, נאים וטורפים.
אנו צדים מכוונות, הן המשחק האהוב עלינו.
אנו ממציאים אותן ואז צדים אותן.
זהו עידן וורטיציסטי מפואר, עידן דומם מפואר של אמנים.

1. מעבר לפעולה ולתגובה נכון את עצמנו.
2. אנו מתחילים מהצהרות סותרות לעולם נבחר. מקימים מבנה המבדיל בין שני הקיצוניות בבהירות אלימה היאה למתבגרים
3. אנו פוטרם עצמנו מזה וגם מזה.
4. אנו נלחמים תחילה בעבור צד אחד, ואחר כך בעבור האחר, אך לעולם למען אותה מטרה עצמה, שאינה מטרתו של אף אחד מן הצדדים או מטרתם של שני הצדדים גם יחד ואף שלנו.
5. שכירי חרב היו מאז ומעולם החיילים הטובים ביותר.
6. אין אנו אלא שכירי חרב פרימיטיביים בעולם המודרני
7. מטרתנו היא שטח-ההפקר
8. אנו נועצים את ההומור בגרונו של ההומור. מתחרים מלחמת אזרחים בקרב קופים שלווים.
9. אנו חפצים בהומור, רק אם הוא נלחם על נפשו כמו טרגדיה.
10. אנו חפצים בטרגדיה רק אם יש בכוחה לשנס את מותניה כאצבעות לופתות ולקרוא דרור לצחוק רועם כפצצה.

